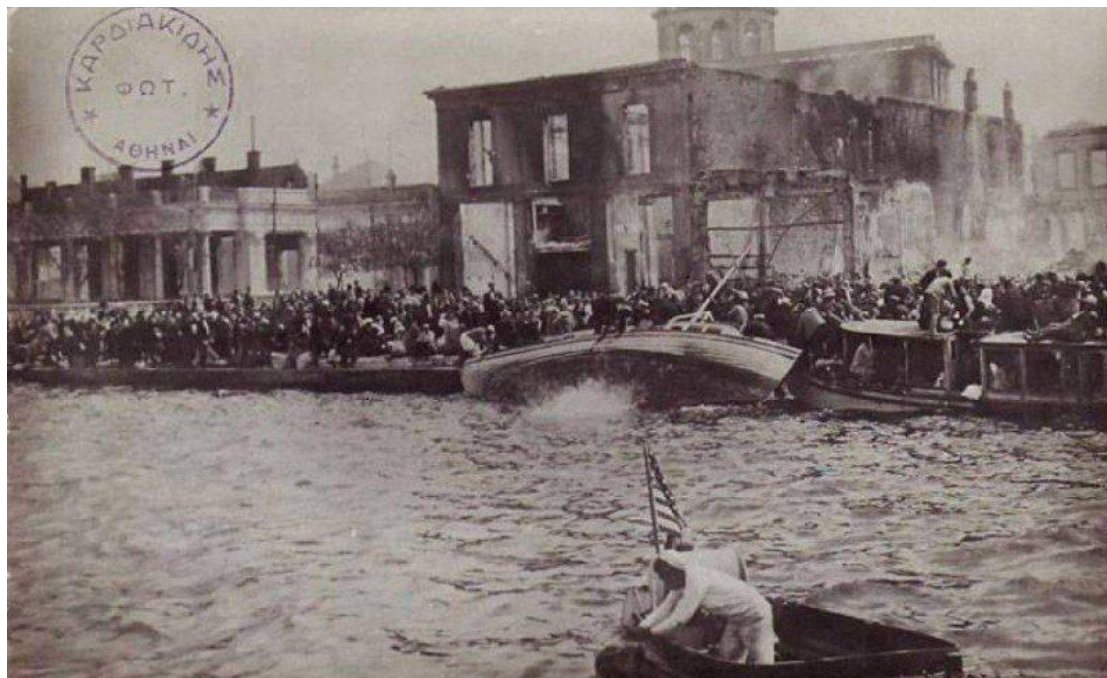

Βαγγέλης Κωτσιδης

ΔΙΔΩ ΣΩΤΗΡΙΟΥ, ΟΙ ΝΕΚΡΟΙ ΠΕΡΙΜΕΝΟΥΝ

(από το διαδίκτυο)

Το μυθιστόρημα της Διδώς Σωτηρίου με τίτλο «Οι νεκροί περιμένουν» αναφέρεται στις δυσκολίες και τα πάθη των ανθρώπων την περίοδο της μικρασιατικής καταστροφής (1919-1922) καθώς και στις ευτυχισμένες στιγμές τους, στις δυστυχίες τους, στην καθημερινότητα τους και τα προβλήματα της εποχής.

Πιο συγκεκριμένα το βιβλίο αφηγείται τη ζωή της οικογένειας Μάγη, η οποία κατοικούσε στο Αϊδίνιο της Μικράς Ασίας. Η οικογένεια Μάγη αποτελούνταν από 6 άτομα: τους γονείς Βασίλη και Μαίρη και τα τέσσερα παιδιά Ριρή, Αλίκη, Στέφο και Ινώ. Ο πατέρας είχε ένα εργοστάσιο παραγωγής σαπουνιού που με αυτό παρείχε μία καλή ζωή στην

οικογένειά του. Στη συνέχεια όμως αναγκάστηκαν να μετακομίσουν στη Σμύρνη για επαγγελματικούς λόγους.

Στο ξέσπασμα του πολέμου ο ελληνικός στρατός που είχε αποβιβαστεί στη Μικρά Ασία το 1919 είχε πολλές επιτυχίες. Όμως στη συνέχεια, ο τουρκικός στρατός οργανώθηκε, ο Βενιζέλος έχασε τις εκλογές, οι σύμμαχοι απέσυραν τη στήριξή τους και το ελληνικό κράτος αδυνατούσε να στηρίξει οικονομικά την εκστρατεία. Έτσι το μικρασιατικό μέτωπο κατέρρευσε. Μέσα στις επιτυχίες του τουρκικού στρατού ήταν και η κατάκτηση του Αϊδινιού. Ενώ δεν είχαν πλέον οικονομικούς πόρους και η κατάσταση που επικρατούσε ήταν εξαιρετικά δύσκολη η μητέρα θα

έφερνε στον κόσμο ένα νέο παιδί το οποίο ονόμασαν Νιόβη. Ωστόσο, επειδή οι πόροι που είχαν ήταν ελάχιστοι αναγκάστηκαν να δώσουν την Αλίκη στην θεία τους και την Ινώ να την στείλουν στην Ιταλία.

Η Μικρασιατική καταστροφή τούς ανάγκασε να ξενιτευτούν στον Πειραιά, όπου τα πράγματα για την οικογένεια δυσκόλεψαν κι άλλο. Ο Στέφος αναγκάστηκε να πάει στην Αγγλία και να εργαστεί ως ναυτικός. Η Ριρή στην αρχή βρήκε δουλειά ως δακτυλογράφος και τελικά παντρεύτηκε τον προϊστάμενο της, με τον οποίο απέκτησε δύο παιδιά. Ο πατέρας και η μητέρα δούλευαν σκληρά ώστε να μπορούν να ζήσουν και να μεγαλώσουν τη Νιόβη, η οποία με τα χαρίσματα και τις ικανότητες της έκανε περήφανους τους γονείς της. Στο τέλος της ιστορίας, πεθαίνει η θεία Ερμιόνη και η Ινώ αναγκάζεται να γυρίσει από την Ιταλία. Ο Στέφος επιστρέφει κι αυτός από την Αγγλία. Το μυθιστόρημα τελειώνει με την έναρξη του Β΄ Παγκοσμίου πολέμου και με την ελπίδα ότι αυτός θα είναι ο τελευταίος πόλεμος στην ιστορία του ανθρώπου.

Κεντρικό θέμα του κειμένου αποτελεί η Μικρασιατική καταστροφή καθώς και τα προβλήματα και οι συνέπειες που έχει ο ξεριζωμός των ανθρώπων από την πατρίδα τους. Οι αιφνίδιες αλλαγές στη ζωή των ανθρώπων σε περίοδο πολέμου, οι οποίες χαρακτηρίζονται κατά κύριο λόγο

από πόνο και δυστυχία, επιφέρουν καταστροφικές μεταβολές στον εσωτερικό αλλά και εξωτερικό τους κόσμο, με αποτέλεσμα κατά αυτόν τον τρόπο να αποτιμούνται οι τραγικές συνέπειες του. Μάλιστα, με τη χρήση πρωτοπρόσωπης αφήγησης από τη συγγραφέα, το βιβλίο αποκτά τη δύναμη της προσωπικής μαρτυρίας, καθώς φαίνεται έντονα το βιωματικό στοιχείο και η εξομολογητική διάθεση της αφηγήτριας, η οποία διηγείται από τη δική της σκοπιά τα ιστορικά γεγονότα και γενικότερα την κατάσταση της εποχής. Ακόμη με τη χρήση της περιγραφής και του διαλόγου δίνεται το κλίμα και η ατμόσφαιρα που επικρατεί, καθώς περιγράφονται με λεπτομέρεια οι ψυχικές και σωματικές μεταβολές των ανθρώπων σε περίοδο ειρήνης και πολέμου αντίστοιχα, σκιαγραφώντας έτσι σε κάθε περίπτωση, το ήθος και την ιδιοσυγκρασία τους.

Προσωπικά θεωρώ πως η δυστυχία των ανθρώπων σε περίοδο πολέμου δεν μπορεί να συγκριθεί με καμία άλλη. Η εξαθλίωση των κοινωνικών και ηθικών αξιών, η πείνα και ο οικονομικός μαρασμός, η σκληρότητα των γεγονότων, η ανησυχία για το μέλλον και η νοσταλγική αναπόληση του παρελθόντος όλα αυτά μάχονται στον εσωτερικό κόσμο των ανθρώπων, ο οποίος αδυνατεί να διαχειριστεί τις ολέθριες συνέπειες του πολέμου και του ξεριζωμού από τη πατρίδα.